

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 września Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. w rozpoznaniu wniosku z dnia 4 września 2019 r. odmówił E. L. przeliczenia podstawy wymiaru emerytury. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż na podstawie dokumentów znajdujących w aktach emerytalnych oraz z uwzględnieniem kwot minimalnego wynagrodzenia za te okresy, za które nie można ustalić podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenie emerytalno rentowe, a w których pracownik pozostawał w stosunku pracy tj. 1966-1979, 1994 oraz 2001 obliczono wskaźnik wysokości podstawy wymiaru. Wskaźnik wysokość podstawy wymiaru obliczonej z uwzględnieniem wynagrodzeń uzyskanych w ww. okresach w tym kwot minimalnego wynagrodzenia pracowników za okresy zatrudnienia, za które nie zostały udokumentowane wynagrodzenia jest niższy od ostatnio przyjętego do ustalenia tej podstawy. W związku z tym nie ma podstaw do przeliczenia podstawy wymiaru. Analiza wykazała, iż nadal najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 65,32 % wyliczony z okresu 1984-1993. /decyzja k. 145 plik II akt ZUS/

W dniu 8 października 2019 r. E. L. odwołała się od powyższej decyzji domagając się jej zmiany i przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem otrzymywanego przez nią rzeczywiście wynagrodzenia w okresie zatrudnienia w (...) w latach 1966 -1980. W uzasadnieniu odwołująca podniosła, iż w świetle informacji otrzymanej od (...) dostępnymi są karty wynagrodzeń za lata 1976-1994 lecz wobec braku akt osobowych nie można ustalić czy wystąpiły przerwy w zatrudnieniu, a zatem istnieje dokumentacja, która wraz z zeznaniami powołanych przez nią świadków może stanowić podstawę ustalenia rzeczywiście osiągniętych w spornym okresie zarobków. /odwołanie k. 3 -4/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację podniesioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. /odpowiedź na odwołanie k. 6/

Na rozprawie w dniu 20 września 2021 r. poprzedzającej wydanie wyroku wnioskodawczyni poparła odwołanie i wniosła o przeliczenie emerytury wg. II wariantu wyliczeń poczynionych w toku procesu tj przy uwzględnieniu całości dostępnej dokumentacji zawartej zarówno w dokumentach płacowych jak i dokumentacji osobowej, pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania. /stanowiska procesowe stron protokół z rozprawy z dnia 20 września 2021 r. 00:01:26 00:09:17/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. L. urodziła się w dniu (...) /okoliczność bezsporna/

W okresie od 8 grudnia 1966r. do 15 września 1994r. była zatrudniona w (...), przy czym w okresie do 31 grudnia 1979 r. pracowała na stanowisku konduktora. /bezsporne - świadectwo pracy k. 8 plik II akt ZUS zeznania wnioskodawczyni protokół rozprawy z dnia 10 sierpnia 2020 r. 00:04:34 -00:12:14, zeznania świadka K. M. protokół rozprawy z dnia 10 sierpnia 2020 r. 00:15:52 -00:17:05, zeznania świadka A. J. protokół rozprawy z dnia 10 sierpnia 2020 r. 00:17:05-00:18:17/

Ubezpieczona pobiera emeryturę od 1 marca 2003 r., podstawę wymiaru świadczenia ustalono z 10 lat kalendarzowych od 1984 do 1993 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 65,32 %. /bezsporne, decyzja k 14 plik II akt ZUS/

W dniu 4 września 2019r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o ponowne wyliczenie wysokości świadczenia z uwzględnieniem zarobków faktycznie przez nią otrzymywanych w okresie zatrudnienia w (...) w latach 1966 -1980. /wniosek k. 135 plik II akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją odmówiono wnioskodawczyni prawa do przeliczenia świadczenia, uznając, iż udowodniła podstawę wymiaru składek z lat 1980-82, 1984-1993, natomiast w okresach, w których nie została udokumentowana podstawa wymiaru składek organ rentowy przyjął minimalne wynagrodzenie: od 8 grudnia 1966r. do 9 grudnia 1973r., od 11 lutego 1974r. do 20 listopada 1974r od 9 grudnia 1974r. do 31 lipca 1976r od 1 października 1976r. do 26 maja 1979r., od 1 września 1994r. do 15 września 1994r., od 24 września 2001r. do 21 grudnia 2001r. z pominięciem okresów

przebywania na urlopie wychowawczym: od 10 grudnia 1973r. do 10 lutego 1974r., od 21 listopada 1974r. do 8 grudnia 1974r., od 27 maja 1979r. do 31 maja 1980r., od 4 grudnia 1982r. do 30 września 1984r. /decyzja k. 145 plik II akt ZUS/

Z tytułu zatrudnienia w (...) od 8 grudnia 1966r. do 15 września 1994r. wnioskodawczyni złożyła zaświadczenie o wynagrodzeniu za lata 1980-1982, 1984-1993. /bezsporne, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 11-12 plik II akt ZUS/

Za okres zatrudnienia wnioskodawczyni w tym przedsiębiorstwie dostępna jest przedłożona w toku procesu dokumentacja płacowa w postaci kart wynagrodzeń za lata 1976,1977,1978,1979,1994 a także karty ewidencyjnej, nadto dokumentacja osobowa. /dokumentacja płacowa k. 30 akta osobowe KLJ 552089 załączone do akt sprawy/.

Przy uwzględnieniu wynagrodzenia wnioskodawczyni wykazanego w nadesłanych listach płac/kartach wynagrodzenia z lat 1976-1979, 1994, wynagrodzenia dotychczas udokumentowanego oraz przy przyjęciu w okresach nieudokumentowanych zaświadczeniami wynagrodzenia minimalnego tj. od 8 grudnia 1966r. do 9 grudnia 1973r., od 11 lutego 1974r. do 20 listopada 1974r., od 9 grudnia 1974r. do 31 grudnia 1975r., od 24 września 2001r. do 21 grudnia 2001r. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósłby **69,87%** i obliczony został 10 kolejnych lat kalendarzowych 1985-1994. Hipotetyczna emerytura wyniosłaby 1606,56 zł (dotychczas 1561,02 zł).

Przy uwzględnieniu wynagrodzenia wnioskodawczyni obliczonego na podstawie znajdujących się w aktach osobowych KLJ 552089 angaży, z których uwzględnione zostały stałe składniki wynagrodzenia (w. zasadnicze, dodatek oraz deputat) w okresie 1 stycznia 1968 do 31 grudnia 1975r., wynagrodzenia wykazanego w nadesłanych listach płac/kartach wynagrodzenia z lat 1976-1979, 1994, wynagrodzenia dotychczas udokumentowanego oraz przy przyjęciu w okresach nieudokumentowanych zaświadczeniami wynagrodzenia minimalnego tj. od 8 grudnia 1966r. do 31 grudnia 1967r., od 24 września 2001r. do 21 grudnia 2001r. (w oparciu o angaże nie ustalono wynagrodzenia za lata 1966, 1967, ponieważ w angażach wykazana została tylko grupa zaszergowania, brak wynagrodzenia zasadniczego) hipotetyczny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wnioskodawczyni wynosi **71,55%** i obliczony został z najkorzystniejszych 20 lat kalendarzowych. Hipotetyczna emerytura wynosi 1623,39 zł (dotychczas 1561,02 zł)

/hipotetyczne wyliczenie pismo k. 45 dokumentacja płacowa k. 30 akta osobowe KLJ 552089 załączone do akt sprawy /.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych. Stan faktyczny w sprawie niniejszej nie budzi wątpliwości. Sąd oparł się w szczególności na zachowanych dokumentach osobowych i płacowych ze spornego okresu od 8 grudnia 1966 r. do 31 grudnia 1979 r., dokumentacji płacowej z uwzględnieniem kart wynagrodzeń za lata 1976,1977,1978,1979,1994 a także karty ewidencyjnej, a nadto dokumentacji osobowej – angażach wskazujących na wysokość przyznanego wnioskodawczyni wynagrodzenia za pracę w okresie 1 stycznia 1968 do 31 grudnia 1975r. uwzględniając fakt, że za lata 1966, 1967 wynagrodzenia tego nie dało się ustalić, ponieważ w angażach wykazana została tylko grupa zaszergowania, bez wskazania wysokości wynagrodzenia zasadniczego.

Nadto Sąd oparł się na hipotetycznym wyliczeniu emerytury wykonanym przez ZUS w wariantcie II, które nie było kwestionowane przez wnioskodawczynię ani w zakresie przyjętych założeń co do osiągniętych przez nią faktycznie zarobków, ani pod względem rachunkowym. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności pozwalających na zdyskredytowanie prawidłowości tych wyliczeń.

Sąd uznał, iż niemiarodajnym dla rozstrzygnięcia był pierwszy wariant hipotetycznych wyliczeń świadczeń należnych wnioskodawczyni, gdyż nie uwzględniał zarobków faktycznie i w sposób pewny przez nią otrzymywanych a udokumentowanych angażami za okres od 1 stycznia 1968 do 31 grudnia 1975r.

W ocenie sądu nie ma podstaw do przyjęcia za ZUS, że wynagrodzenie, które precyzyjnie określone zostało w dokumentacji osobowej wnioskodawczyni, określające stałe składniki wynagrodzenia (w. zasadnicze, dodatek oraz

deputat), w spornym okresie nie było jej wypłacane, a zatem należało by przyjąć za ten okres wyłącznie wynagrodzenie minimalne.

Czyniąc ustalenia Sąd uwzględnił też zeznania świadków korelujące z przesłuchaniem wnioskodawczynie, mając na uwadze, iż osoby te potwierdzały jedynie fakt zatrudnienia wnioskodawczynie w (...). W żadnym zaś razie wskazane zeznania te nie mogły posłużyć do ustalenia faktycznie osiągniętych przez ubezpieczoną zarobków w tym z uwzględnieniem premii czy dodatków, gdyż zeznający w procesie w tym sama wnioskodawczynie nie pamiętali żadnych okoliczności związanych z wysokością wynagrodzeń. W tym zatem zakresie zeznania te były więc niemiernodajne dla rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 291) podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Powołany ust. 6 stanowi, że na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Zgodnie z ust. 4 i ust. 5 art. 15 ustawy w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty oraz mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

Jak zaś stanowi ust. 2a art. 15 jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Zgodnie z ust. 2 i ust. 3 powołanego przepisu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia, a podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy.

Z kolei w myśl przepisu art. 53 ust. 1 powyższej ustawy emerytura obliczana według tego przepisu stanowi sumę trzech składników:

1) 24 % kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz

2) po 1,3 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,

3) po 0,7 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych.

Jak dalej stanowi art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Rozpoznając przedmiotową sprawę Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe, obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej ze spornym okresem zatrudnienia wnioskodawczyni, co dało podstawę do oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji w świetle zarzutów ubezpieczonej.

Wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można ustalać w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego. Chodzi tutaj o umowy o pracę czy angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia. W takim wypadku uwzględnić można składniki wynagrodzenia, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe i w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058).

Według § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U.

z 2011 roku, nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

W myśl zaś § 22 ust.1 rozporządzenia jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: legitymacja ubezpieczeniowa; legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym dowodami z zeznań świadków (por.m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2009 r., sygn. I UK 316/08, LEX nr 707858).

Kwestią sporną w rozpoznawanej sprawie ostatecznie było nieuwzględnienie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, przy ustalaniu wysokości emerytury, wynagrodzenia faktycznie osiąganego przez wnioskodawczynię w spornym okresie zatrudnienia w (...) od 8 grudnia 1966 r. do 31 grudnia 1979 r.

Organ rentowy przy ustaleniu wysokości emerytury wnioskodawczyni za wskazany okres zatrudnienia, za który brak było dokumentacji płacowej, a który został prawidłowo potwierdzony, przyjął minimalne wynagrodzenie za pracę. Niemniej jednak w toku procesu ujawnione zostały dokumenty płacowe - listy płac/karty wynagrodzenia z lat 1976-1979, 1994, a także karta ewidencyjna, na podstawie których możliwym stało się ustalenie faktycznie osiągniętych przez wnioskodawczynię w tym okresie zarobków.

Sąd Okręgowy stoi również na stanowisku, że dla potrzeb obliczenia wysokości podstawy wysokości emerytury, w przypadku nieudowodnienia przez osobę ubezpieczoną (za pomocą dostępnych w postępowaniu sądowym środków dowodowych) wysokości podstawy wymiaru składek ubezpieczeniowych (wysokości rzeczywiście otrzymywanego wynagrodzenia) w danym roku lub w określonych latach - należy przyjmować dla niewątpliwie udowodnionego okresu ubezpieczenia w danym czasie, a więc zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy - wynagrodzenie z umów o pracę czy angaży z uwzględnieniem stałych składników tj. wynagrodzenia zasadniczego dodatków i premii, a przy znajomości stawki godzinowej, wynagrodzenia wyliczonego przez przyjęcie wysokości dziennej normy czasu pracy obowiązującej w tym okresie, przy uwzględnieniu niewątpliwie otrzymywanych dodatków i premii.

Należy zauważyć iż na podstawie dostępnych umów o pracę i angaży wnioskodawczyni za okres od 1 stycznia 1968 do 31 grudnia 1975r., możliwym było ustalenie stałych składników wynagrodzenia (w. zasadnicze, dodatek oraz deputat). Tym samym przyjąć należało iż wnioskodawczyni świadcząc pracę w tym okresie niewątpliwie wynagrodzenie z uwzględnieniem tych elementów otrzymywała.

Co do zaś lat 1966, 1967 wynagrodzenia tego w sposób pewny nie dało się określić, ponieważ w angażach wykazana została tylko grupa szeregowania, brak było wynagrodzenia zasadniczego. W konsekwencji powyższego zasadnym było przyjęcie za ten okres minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Konkludując - w ocenie Sądu Okręgowego zachowane dokumenty E. L. za sporny okres zatrudnienia, w szczególności dostępna dokumentacja płacowa ale też osobowa, zawierające informację o stałych składnikach wynagrodzenia wnioskodawczyni, dają podstawę do ustalenia wynagrodzenia faktycznie jej wypłacanego w zakresie szerszym niż uwzględniony w zaskarżonej decyzji.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe miało na celu ustalić wysokość wynagrodzenia, jakie wnioskodawczyni niewątpliwie otrzymywała. Sąd ma przy tym na względzie powszechnie znane trudności w dokumentowaniu, nie tylko wysokości wynagrodzenia, ale nawet samego zatrudnienia w latach odległych od daty wniosku, związane z brakiem dokumentów (te podlegały bowiem niszczeniu po upływie określonego czasu), czy wręcz likwidacją zakładów pracy.

Na gruncie rozpatrywanego przypadku określone dane/ wartości określające wysokość otrzymywanych przez wnioskodawczynię zarobków w oparciu o dokumentację zarówno płacową jak i osobową udało się pozyskać. Brak więc podstaw do pomijania składników wynagrodzenia wynikających w sposób pewny z całości tej dokumentacji. Zarówno dane wynikające z list płac jak i dokumentacji osobowej stanowiły miarodajne źródło dla ustalenia wysokości podstawy wymiaru składek ubezpieczeniowych.

Organ rentowy w wariantcie II uwzględniając te okoliczności dokonał stosownego hipotetycznego wyliczenia wysokości emerytury E. L. przy przyjęciu wynagrodzenia wnioskodawczyni obliczonego na podstawie:

- znajdujących się w aktach osobowych KLJ 552089 angaży, i wynikających z nich stałych składników wynagrodzenia (w. zasadnicze, dodatek oraz deputat) w okresie 1 stycznia 1968 do 31 grudnia 1975r.,
- wynagrodzenia wykazanego w nadesłanych listach płac/kartach wynagrodzenia z lat 1976-1979, 1994,
- wynagrodzenia dotychczas bezspornie udokumentowanego,
- oraz przy przyjęciu w okresach nieudokumentowanych zaświadczeniami wynagrodzenia minimalnego tj. od 8 grudnia 1966r. do 31 grudnia 1967r., od 24 września 2001r. do 31 grudnia 2001r.

Hipotetyczny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wnioskodawczyni wyniósł **71,55%** i obliczony został z najkorzystniejszych 20 lat kalendarzowych. Hipotetyczna emerytura wyniosła 1623,39 zł (dotychczas 1561,02 zł). Z tych też względów, zdaniem Sądu nie ma żadnych przeszkód by przeliczyć wnioskodawczyni należne świadczenie.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przeliczył emeryturę wnioskodawczyni E. L. od 1 września 2019 r. - miesiąca w którym złożono wniosek, przyjmując wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia na poziomie 71,55 %.

J.L.